

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Харманли, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря И. АТ. И.
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235630200238 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 271-23-39 от 02.03.2023 година на ВПД Началника на РУ – Харманли към ОДМВР - Хасково, с което на С. С. Б. с ЕГН ***** от гр. Х. ул. К. В. № * обл. Х, със съдебен адрес: гр. М. ул. О. № **, обл. С., чрез адвокат Р. Ч., за деяние по чл. 194, ал. 1 от НК на основание чл. 218б от НК е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200 лв.

Жалбоподателят С. С. Б. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като неправилен, незаконосъобразен и необоснован – не била извършила деянието, връченият ѝ екземпляр от Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) би в нечетлив вид, описаната в НП обстановка била неясна и неточна (не била посочена стойността на веща, веща не била индивидуализирана и не било ясно обжалваното НП на базата на какъв документ се издава). Алтернативно от Съда се иска да намали размера на наложената Глоба до минималния размер.

В съдебната фаза, редовно призована, респ. уведомена, жалбоподателят

С. С. Б. се явява заедно с адвокат Р. Ч.. Процесуалният представител представя Писмена молба-становище, в които подробно аргументира тезата си за отмяна на обжалвания акт – за нарушение на чл. 194, ал. 1 от НК не можело да се приложи разпоредбата на чл. 218б от НК, липсвал субективният елемент от състава на нарушението, липсвало ясно и точно формулиране на обвинението, налице били предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, Административнонаказващият орган (АНО) не бил изложил аргументи защо не е приложил чл. 28 от ЗАНН и не ставало ясно как АНО е определил размера на Глобата. Претендират се разноси по делото. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

АНО (въззиваемата страна) и издател на НП – ВПД Началникът на РУ – Харманли, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП. Наведено е възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

На 05.12.2022 година около 19.50 часа Д. Х. А. от гр. Х., област Хасково посещава магазин „Билла”, находящ се в град Харманли, област Хасково, на площад „Възраждане”, като преди да влезе в търговската част на обекта оставя багажа си, в който се намира и процесния таблет, в шкаф за личен багаж, който не заключва, тъй като няма монета от 1 лв.

В същото време в магазина е и жалбоподателят С. Б., която отнема таблета – собственост на Д. А..

След като си напазарува А. отива до шкафа и установява, че липсва чантата му, заедно с таблета (преносим компютър), за което уведомява органите на МВР на ЕЕН 112.

По повод на подадения сигнал на място – в магазин „Билла”, е изпратен дежурния автопатрул. Прегледани са камерите за видеонаблюдение и е

установено, че крадецът е жена на видима възраст 55 – 58 години, а именно: С. Б..

С Протокол за доброволно предаване от 06.12.2022 година С. Б. предава таблета.

С Разписка от дата 24.02.2022 година инкриминираната вещ е върната на Д. Х. А..

Образувана е преписка с вх.№ 3М-686/2022 година в РУ – Харманли, представляваща преписка с № 5543/2022 година по описа на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Харманли, с оглед данни за извършено престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК. Събрани са Обяснения от Д. Х. А. и от С. С. Б.. Приложени са писмени документи. От документите, намиращи се в преписката става ясно, че С. Б. не е осъждана. Видно от Характеристичната ѝ справка става ясно, че не се издирва от органите на Полицията и няма криминалистическа и съдебна регистрации. Определена е пазарната стойност на таблета в размер на 80 лв.

С Постановление от 25.01.2023 година, Прокурор П. П. отказва да образува досъдебно производство. В Постановлението е посочено, че според Прокурора има данни за извършена кражба, но деянието не съставлява престъпление, а административно нарушение. Постановлението от дата 25.01.2023 година, ведно с материалите по преписката, са изпратени от Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Харманли на РУ – Харманли по компетентност за образуване на административнонаказателно производство и налагане на административно наказание по реда на чл. 424, ал. 5, вр.чл. 218б от НК по отношение на жалбоподателя С. Б., тъй като са налице предпоставките на чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК (деянието не съставлява престъпление). Документите са получени от РУ – Харманли на 26.01.2023 година.

На дата 16.02.2023 година, предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, Д. А. Т. – Полицейски инспектор в Група „Охранителна полиция” в РУ - Харманли към ОДМВР – Хасково, съставя против жалбоподателя Б. в нейно отсъствие АУАН № 271-23-39. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля П. С. Д.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с кражба на движима вещ, както и на обстоятелствата по

извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 194, ал. 1 от НК, която вписва за нарушена. АУАН е предявен и връчен на жалбоподателя Б. лично на дата 16.02.2023 година. Връчването е удостоверено в Разписка, инкорпорирана в самия документ – надлежно датирана и подписана от нарушителя Б., която не сочи възражения против констатациите в Акта.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на преписка, ВПД Началникът на РУ - Харманли към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 271-23-39 на 02.03.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 194, ал. 1 от НК, и налага на жалбоподателя Б. административно наказание „Глоба” в размер на 200 лв. НП е редовно връчено на жалбоподателя Б. на 27.03.2023 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на ВПД Началника на РУ – Харманли към ОДМВР – Хасково да издават съответно АУАН и НП за нарушения по НК, се доказва от приетата по делото Заповед с рег.№ Из-1767 от 28.08.2012 година на Министъра на МВР и вземайки предвид факта, че Д. А. Тинешав заема длъжността „Полицейски инспектор в Група „Охранителна полиция” в РУ - Харманли към ОДМВР – Хасково”. Материалната компетентност на ВПД Началника на РУ – Харманли към ОДМВР – Хасково да издава НП за нарушения по чл. 218б от НК се доказва от приетата по делото и цитирана по-горе Заповед на Министъра на МВР, т.е. ВПД Началникът на РУ – Харманли към ОДМВР - Хасково се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 424, ал. 5, изречение второ от НК – Министъра на МВР, по надлежния ред с административен акт - Заповед. Персоналното заемане на длъжността от П. Д. П. е служебно известно на Съда. Няма наведени възражение относно материалната компетентност на актосъставителя и на ВПД Началника на РУ – Харманли към ОДМВР –

Хасково.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитания в съдебно заседание, проведено на 06.12.2023 година свидетел П. С. Д.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на полицейския служител, които са безпротиворечиви и логични, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетеля. Не се установява свидетелят П. С. Д. да има личностно отношение към жалбоподателя Б.. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на посочения свидетел не се намериха, а единствено поради служебното му качество – служител на РУ – Харманли към ОДМВР - Хасково, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от негова страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. И това е така предвид липсата на вътрешни противоречия (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията на посочения свидетел не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя Б., с оглед установения факт на отнемане на чужда движима вещ от владението на друго лице без негово съгласие с намерение противозаконно да я присвои. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът кредитира и другите налични в кориците на делото писмени документи, тъй като не са в противоречие с тези доказателства, които се кредитират.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Харманлийския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в куриерската фирма Еконт, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с вх.рег.№ 9847 от 14.12.2023 година, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовата санкция.

В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 16.02.2023 година актосъставителят Д. А. Т. е заемал длъжността „Полицейски инспектор в Група „Охранителна полиция” в РУ - Харманли към ОДМВР – Хасково”, т.е. бил е полицейски орган. НП е издадено от компетентен орган съгласно чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 424, ал. 5, изречение второ от НК. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „ВПД Началник на РУ – Харманли към ОДМВР

- Хасково”, чиято материална компетентност да издава НП за нарушения по чл. 218б от НК се доказва от цитираните разпоредби и от приложената по делото Заповед, т.е. той се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) по силата на оправомощаване. Деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Харманли към ОДМВР - Хасково.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Съдът намира, че в конкретния случай не е нарушено правилото „non bis in idem”, тъй като по изпратената на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Харманли преписка, АНО е преценил, че се съдържат данни за извършено престъпление кражба; по образуваната прокурорска преписка с № 5543/2022 година е постановено Постановление от 25.01.2023 година за отказ да се образува досъдебно производство. След като е налице отказ да се образува досъдебно производство, в случая не е налице едновременно ангажиране на наказателната и административнонаказателната отговорност на лицето, за едно и също деяние. Когато деянието засяга един и същ кръг обществени отношения, правилното и точно прилагане на закона предполага реализация на отговорност или за административно нарушение, или за престъпление, но не и за двете едновременно, като административнонаказателната отговорност следва да се ангажира, само ако деянието не представлява престъпление. Това положение изключва и опасността от нарушение на правилото non bis in idem по чл. 4, § 1 от Протокол № 7 поради отсъствието на дублиращи се процеси.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи следното: не е допуснато съществено процесуално нарушение във връзка с чл. 40 от ЗАНН, което да е самостоятелно основание за отмяна на НП, тъй като АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя Б. и без да бъде поканена/уведомена, тъй като след съставянето му, Актът е предявен и връчен на жалбоподателя Б., което е безспорно установено обстоятелство. От тези данни по АНП, въпреки съставянето на АУАН при условията на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, по делото се установи, че жалбоподателят Б. е била запозната с Акта. Безспорно санкционираното лице е имало възможност да научи какво точно нарушение му се вменява за извършено и правото му на защита не е накърнено - с

върчването на АУАН, на санкционираното лице е предоставена реална възможност да упражни правото си на защита в пълен обем след като се запознае със съдържанието на Акта. Жалбоподателят Б. е организирана адекватно защитата си срещу процесното НП с факта на депозиране на Жалба срещу същото. В този смисъл не е налице съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване правото на защита на физическото лице. Следва да се има предвид, че съществено е само това процесуално нарушение, което се е отразило на организацията на защитата на страната в процеса по такъв начин, че ако не би било допуснато, това би довело до различен краен изход на спора. Кое в случая не е така. Решаващо от гледна точка гарантиране на правото на защита на нарушителя е да бъде обезпечено изискването за предоставяне възможност на лицето да се запознае със съставения АУАН, за да упражни и правото си да даде обяснения, да представи документи или да формулира възраженията си по него, а тази възможност в случая е била осигурена. В посочения смисъл са Решение № 197 от 30.09.2021 година на Административен съд - Хасково по КАНД № 524/2021 година, докладчик Съдията П. Г., Решение № 109 от 21.02.2022 година на Административен съд - Хасково по КАНД № 983/2021 година, докладчик Съдията Р. Ч., Решение № 193 от 13.09.2021 година на Административен съд - Хасково по КАНД № 492/2021 година, докладчик Съдията В. Ж., Решение № 187 от 20.07.2021 година на Административен съд - Хасково по КАНД № 467/2021 година, докладчик Съдията А. М., Решение № 155 от 05.07.2021 година на Административен съд - Хасково по КАНД № 390/2021 година, докладчик Съдията И. Б. и др.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът привежда следващите правни съображения донякъде идентични с изложенията от адвокат Ч. в Писмената ѝ молба-становище и тези, изложени в Жалбата:

1. При извършената служебна проверка Съдът констатира неправилно приложение на материалния закон. Обжалваното НП е издадено в нарушение на чл. 57 от ЗАНН - в него като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 194, ал. 1 от НК. Разпоредбата на чл. 218б от НК е приложима за деяние по чл. 194, ал. 3 от НК, но не и по отношение на деяние по чл. 194, ал. 1 от НК. Т.е. **разпоредбата на чл. 218б, ал. 1 от НК предвижда точно и изчерпателно определени престъпления, при които може да се приложи тази правна**

норма, но не предвижда приложение за престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК. Твърдения за маловажност на случая няма изложени в НП. Изложеното води до незаконосъобразност на издаденото НП, поради което същото следва да бъде отменено на това основание.

2. Издаването на Постановлението е сторено в разрез с изискванията на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Именно нормата на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН сочи какви реквизити трябва да съдържа НП като в т. 5 са изброени – описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. Това задължение в случая не е изпълнил АНО, с което е ограничил правото на защита на санкционирания Б. да разбере за какво точно е подведена към административна отговорност. Разпоредбата на ал. 1 на чл. 218б от НК не се прилага ако е налице някоя измежду визираните в ал. 2 на цитираната разпоредба пречки за това. В тази връзка **липсва посочване дали са изпълнени предпоставките за приложение разпоредбата на чл. 218б, ал. 1 НК, респ. отсъствието на визираните с ал. 2 на същия законов текст ограничения** - не е посочена стойността на предмета на деянието и дали е възстановен или върнат, дали деецът е осъждан и ако да - за какво престъпление, дали му е налагано административно наказание за същото по вид деяние и ако да - кога, и дали предметът на деянието не попада в изключенията, лимитативно изброени в чл. 218б, ал. 2, т. 3 от НК. В тази насока Съдът приема, че липсва информация в НП относно наличните задължителни предпоставки за налагане на наказание по чл. 218б от НК с оглед предвидените ограничения за това. Този извод на Съда не се променя и предвид факта, че в кориците на делото, респ. в прокурорската преписка има данни, че процесната вещ е върната, че нарушителят Б. не е осъждана към датата на деянието, че няма налагани наказания по чл. 218б от НК и че не се касае за вещи, посочени в чл. 218б, ал. 2, т. 3 от НК, тъй като приложението на чл. 218б от НК изисква изричното посочване на тези обстоятелство и не следва Съдът да бъде поставен в ситуация, при която да тълкува волята на АНО. Административнонаказателното производство се отличава с формалност, като всяко несъответствие рефлектира и върху правото на защита на административнонаказаното лице. Недопустимо е в рамките на съдебния процес, основавайки се на фактите, които се установяват от доказателствата по делото, да се санира порок на НП, тъй като ще доведе до

промяна в елемент от обективния състав на нарушението, за което наказващият орган е наложил наказание.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че е неоснователно наведеното в Жалбата възражение, касаещо липса на индивидуализиране на инкриминираната вещ и по-специално относно марката, тъй като в АУАН и в НП са посочени марката, модела и серийния номер на таблета.

В случай че не се възприеме изложената теза на настоящата Съдебна инстанция за отмяна на обжалваното НП, то се излагат следните съображения:

Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна. Спазена би била предвидената форма като констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че е неоснователен довода на жалбоподателя Б., касаещ обстоятелството, че е получила нечетлив екземпляр от Акта, тъй като тя се е запознала със съдържанието на АУАН при предявяването му. Дори поради твърдяната нечетливост на Акта да не е успяла да депозира Възражение в срок, възраженията си ги сочи в Жалбата, по повод на която е образувано настоящото дело, както и в съдебно заседание. Ако се приеме, че връченият на Б. екземпляр от АУАН е бил в нечетлив вид, то това не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице (по изложените съображения Съдът не би приел, че погрешно посоченото фамилно име на жалбоподателя в АУАН представлява съществено процесуално нарушение и тъй като и в АУАН и в НП е посочено верния ЕГН; отделно от това независимо от допуснатата нередовност чрез събраните в хода на производството доказателства ако се установи извършването на

нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, нередовността на АУАН би била без значение предвид чл. 53, ал. 2 от ЗАНН). Съдът не би приел, че е налице неяснота в НП предвид факта, че са упоменати както АУАН, така и Прокурорското постановление, тъй като е посочено точно и ясно, че НП е издадено въз основа на АУАН, а той е издаден съобразявайки се с Постановлението на Прокурора. Т.е. административнонаказателната отговорност на С. С. Бижинова би била ангажирана в напълно редовно учредено и развил се производство по установяване на нарушението и издаване на НП. Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива.

От обективна страна Съдът би приел, че е извършено от страна на жалбоподателя Б. инкриминираното нарушение. Би приел, че е налице „маловажен случай” по смисъла на чл. 93, т. 9 от Допълнителната разпоредба (ДР) на НК, видно от множеството смекчаващите вината обстоятелства (не е осъждана видно от Справката за съдимост, която я характеризира като личност без трайно изградени престъпни навици; липса на друго висящо производство спрямо С. С. Б. по чл. 218б от НК; добрите ѝ характеристични данни (приложената по делото Характеристична справка разкрива положителна оценка за личността ѝ) и възрастта ѝ) и незначителността на вредните последици (стойността на отнетата движима вещ е значително под размера на една минимална работна заплата за страната към датата на деянието в размер на 710 лв.), които биха сочили, че извършеното деяние представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи. Не биха били налице квалифициращи обстоятелства. Конкретно извършеното от жалбоподателят Б. деяние не би разкрило особености, завишаващи обществената му опасност. Установената фактология не би обективирала усложнен механизъм при осъществяването на деянието, нито особена съобразителност, предвидливост или умения на извършителя.

В този ред на мисли Съдът не би кредитирал изложеното от Б. в Жалбата ѝ, че не била извършила деянието, тъй като механизмът, който сочи е нелогичен: заявява, че е взела празна найлонова чанта и чак вечерта установила, че вътре има таблет – няма как да вземеш празна найлонова

чанта, която тежи само няколко грама и да не разбереш/усетиш, че вътре има някакъв предмет, тъй като един таблет е със средно тегло от около половин килограм. Изложеното Съдът би възприел като защитна теза с цел избягване на отговорност. Нелогично звучи и другото твърдение на Б., посочено в Обяснението ѝ, приложено към прокурорската преписка, че отишла до Полицията, но прозорците не светели, което нормално, тъй като тя отива след 20.00 часа, но ноторно известен факт е че във всяко РУ има дежурен полицейски служител през цялото денонощие.

Съдът би приел, че като пълнолетно вменияемо лице жалбоподателят С. С. Б. е годен субект на деянието.

Съдът би приел, че от субективна страна инкриминираното деяние е извършено виновно, при пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, хипотеза първа от НК. Жалбоподателят С. С. Б. е разбирала свойството и значението на извършеното и е могла да ръководи постъпките си. Тя е съзнавала общественотоопасния характер на деянието, предвиждала е неговите последици и от волева страна е целяла тяхното настъпване. Действала е с ясното съзнание, че тази вещ не ѝ принадлежи и е чужда, но въпреки това я е отнела и присвоила, като е целяла именно това. Т.е. съзнавала е, че с деянието си ще лиши от фактическа власт пострадалото лице Д. Х. А., предвиждала е преминаването на веща в нейната фактическа власт и е целяла да установи тази власт върху предмета на нарушението с цел последващо разпореждане без правно основание. Ето защо наведеното от процесуалния представител възражение в Писматата молба-становище относно липсата на субективния елемент от състава на нарушението би било неоснователно.

Съдът би приел, че по делото са доказани фактическите действия по отнемане на чужда движима вещ, осъществени от страна на жалбоподателя Б., от тук и несъмнено установено би било авторството на престъплението.

Съдът би приел, че правилно АНО е приложил разпоредбата на чл. 218б от НК, тъй като жалбоподателят С. С. Б. не е осъждана за такова деяние - кражба, не е и санкционирана по административен ред за такова деяние в рамките на 1 година назад, считано от 05.12.2022 година. Стойността на предмета на престъплението е не само до размера на две минимални работни заплати (МРЗ) за страната към инкриминираната дата - 05.12.2022 година (размерът на МРЗ към инкриминираната дата е 710 лв. (както вече бе

посочено) съгласно ПМС № 25/2022 година), но и значително под този размер. Безспорно се установява, че вещта е върната на собственика ѝ.

Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретното нарушение като маловажно по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН е изразена мълчаливо от АНО. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би и съставлявало процесуално нарушение (ето защо наведените в тази насока възражения в Писмената молба-становище на адвокат Ч. биха били неоснователни). Съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не би разкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН. С оглед на изложеното биха липсвали предпоставки за преквалифициране на посоченото нарушение като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът би приел преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона.

Съдът би приел, че е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят Б. не се е противопоставила и не е посочила доказателства за тяхното оборване.

Административното наказание в конкретния случай би било правилно и законосъобразно определено по вида си, но не и по размера си, индивидуализиран в средния такъв, предвиден в закона. При индивидуализацията на наказанието АНО не е посочил основанията си за да го наложи в средния размер, предвиден от разпоредбата на чл. 218б, ал. 1 от НК, вр. чл. 27, ал. 2 от ЗАНН и т. 1 от ППВС № 10/28.09.1973 година. Обществената опасност на деянието и на дееца не е завишена, с оглед изложеното по-горе. Отегчаващи отговорността обстоятелства не се констатираха. Като смекчаващи вината обстоятелства би следвало да се отчетат че деецът Б. не е осъждана, липсата на друго висящо производство, добрите характеристични данни и възрастта ѝ. Предвид изложеното би следвало в настоящия случай размерът на наказанието да се намали до минималния законоустановен такъв. Ето защо, Съдът би и намерил, че Жалбата е частично основателна, поради което НП би следвало да се измени,

като се намали размерът на наложеното наказание „Глоба” от 200 лв. на 100 лв. Така редуциран размерът на наказанието, Съдът би намерил за правилен и необходим за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя Б. в размер на 400 лв. за адвокатски хонорар съобразно представения Договор за правна защита и съдействие.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя Б. действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., което е минималният размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът не намери основание за намаляне посочения размер на присъдените разноски и съгласно разясненията, дадени с Решение от 25.01.2024 година на СЕС по дело С-438/2022 година.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ОДМВР - Хасково, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само ОДМВР е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноски.

По отношение на Решението в частта за разноските жалбоподателят Б. не

може да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разноските от нейна страна.

В случай на изменение размера на наложената Глоба, искането на жалбоподателя Б. за присъждане на разноски би било основателно в размер на половината от посочената сума, т.е. 200 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 и т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН , Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 271-23-39 от 02.03.2023 година на ВПД Началника на РУ – Харманли към ОДМВР - Хасково, с което на С. С. Б. с ЕГН ***** от гр. Х. ул. К. В. № * обл. Х, за деяние по чл. 194, ал. 1 от НК на основание чл. 218б от НК е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР - Хасково с адрес: град Хасково, бул. „България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на С. С. Б. с ЕГН ***** от гр. Х. ул. К. В. № * обл. Х, сумата от 400 лв., представляваща извършени от последната разноски за адвокатско възнаграждение по АНД № 238/2023 година по описа на Районен съд - Харманли.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____